

Sygn. akt II Cz 176/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużniczki K. D. na postanowienie Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 16 grudnia 2013 r.,
sygn. akt I Co 1317/13

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela M. K.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich H. K. /sygn. akt Km
975/13/

p o s t a n o w i a:

I. **oddalić zażalenie,**

II. **zasądzić od dłużniczki K. D. na rzecz wierzycielki M. K. 60 zł kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 16 grudnia 2013 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich H. K. w postaci postanowienia o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego i obciążeniu nimi dłużniczki. Sąd wskazał, iż w przedmiotowej sprawie, Komornik Sądowy przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, wezwał wierzycielkę do uiszczenia opłaty stałej za wprowadzenie w posiadanie w wysokości 770,21 zł, która opłatę tę uiszczyła. Następnie, pismem z dnia 4 lipca 2013 r., Komornik, na podstawie art. 1046 § 1 kpc, wezwał dłużniczkę do dobrowolnego wydania wierzycielce garażu w terminie 14 dni. Wobec niezastosowania się do tego wezwania, przymusowo wykonano tytuł wykonawczy, a zakończona egzekucja w konsekwencji doprowadziła do ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego, co zgodnie z art. 770 kpc obciążyło nimi dłużniczkę. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Rejonowy uznał, iż Komornik Sądowy prawidłowo określił koszty postępowania egzekucyjnego i zgodnie z przepisami prawa obciążył nimi dłużniczkę, co spowodowało oddalenie jej skargi jako bezzasadnej.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużniczka wnosząc o jego uchylenie i nie obciążanie jej kosztami egzekucji podniosła, iż wierzycielka od początku działała w złej wierze, zaś garaż, którego dotyczy postępowanie został jej udostępniony niezwłocznie. Z tego względu Komornik nie musiał podejmować żadnych czynności, a tym samym

niezasadnie obciążył kosztami, które są wygórowane. Dłużniczka podniosła, iż nie dała żadnego powodu, aby koszty te ponosić.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Przepis art. 770 kpc zawiera prawną regulację kosztów postępowania egzekucyjnego i stanowi lex specialis do art. 98 i nast. kpc. W postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje więc zasada odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji, przy czym chodzi tu o koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Egzekucja zaś jest celowa tylko wówczas, gdy podejmowane przez komornika czynności mają wpływ na sprawne zaspokojenie żądania wierzyciela i są zgodne z przepisami prawa egzekucyjnego. Pozostałe reguły odnoszące się do kosztów postępowania rozpoznawczego, normowane w art. 98-110 kpc, mają także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu egzekucyjnym, ale pod warunkiem, że nie naruszają zasady ponoszenia celowych kosztów egzekucji przez dłużnika. W piśmiennictwie podkreśla się, że nawet sąd nie może obciążyć tymi kosztami wierzyciela, choćby zachodziły podstawy z art. 100-103 kpc. Dłużnik zatem zawsze ponosi koszty egzekucji, ale tylko w zakresie kosztów, które są zarazem niezbędne i celowe, a więc wprost zmierzają do wyegzekwowania konkretnego świadczenia (zasada kosztów celowych); zalicza się tu: koszty sądowe oraz opłaty i wydatki pobrane przez komornika, równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa, koszty przejazdu wierzyciela i jego pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym w związku ze stawiennictwem, wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego) itd. Dłużnik może jednak kwestionować obciążenia go kosztami egzekucji, twierdząc jedynie, że koszty te nie były niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji. Nie ulega zatem wątpliwości, iż do powyższego zalicza się również opłata określona w art. 54 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376). W przedmiotowej sprawie skarżąca podnosiła, iż garaż, którego dotyczyło postępowanie został wydany wierzycielce niezwłocznie i z tego względu Komornik nie musiał podejmować żadnych czynności, które uzasadniałyby późniejsze ustalenie kosztów. Jednakże powyższy zarzut nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Dłużniczka nie przedstawiła, ani nawet nie uprawdopodobniła okoliczności na które się powołuje. Należy wskazać, iż w piśmie z dnia 24 lipca 2013 r., wierzycielka stanowczo zaprzeczyła jakimkolwiek wydaniu nieruchomości czy też kluczy do jej rąk i podtrzymała swój dotychczasowy wniosek. Wcześniej zaś uiszcila ona opłatę w wysokości 770,21 zł, co byłoby zbędnym kosztem w przypadku uzyskania wskazywanych kluczy od dłużniczki. Wobec powyższego, nie ulega zatem wątpliwości, iż koszty poniesione przez M. K. w ramach postępowania egzekucyjnego były z pewnością kosztami celowymi i niezbędnymi. Konieczność uiszczenia opłaty przez wierzyciela wynika bowiem wprost z art. 49a w zw. z art. 43 oraz art. 54 przytoczanej wyżej ustawy o komornikach i egzekucji. Również zarzut wygórowanego naliczenia kosztów postępowania egzekucyjnego należało uznać za chybiony z tego względu, iż zostały one ustalone zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, oddalił zażalenie, zaś o kosztach postępowania zażaleniowego (pkt II) orzekł w myśl art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc.